

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 668/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť T. H. a V. H., obaja bytom S., a P. T. a L. S., obaja bytom S., zastúpených advokátom JUDr. D. U., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť T. H., V. H., P. T. a L. S. vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

2. Sťažnosť T. H., V. H., P. T. a L. S. vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

3. O d k l a d á vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 do právoplatného rozhodnutia o sťažnosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2013 doručená sťažnosť T. H. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a V. H. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), obaja bytom S., a sťažnosť P. T. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“) a L. S. (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“), obaja bytom S. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v adhéznom konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 108/08 konal okresný súd o žalobe žalobcu (Ing. B.), ktorou sa voči žalovaným v 1. a 2. rade a tiež voči sťažovateľom, ktorí v tomto konaní vystupovali v procesnom postavení žalovaných v 3. – 6. rade, domáhal zaplatenia škody v sume 2 987,45 € s prisl., s uplatnením nároku na náhradu ktorej odkázal žalobcu okresný súd v rozsudku z 9. novembra 2007 vydanom v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 4/07, pretože táto škoda mala žalobcovi vzniknúť v súvislosti s protiprávnou činnosťou žalovaného v 1. rade (M. V., bol mladistvý, pozn.), ďalej sťažovateľa v 1. rade, t. j. žalovaného v 3. rade (bol maloletý, pozn.) a tiež sťažovateľa v 3. rade, t. j. žalovaného v 5. rade (bol maloletý, pozn.).

Okresný súd rozsudkom č. k. 3 T 4/07-367 z 9. novembra 2007 uznal žalovaného v 1. rade (mladistvého M. V.) za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2

písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. e) a g) Trestného zákona, a to v súvislosti so skutkami popísanými v bodoch 1 – 3 skutkovej vety. V zmysle opisu jedného zo skutkov v bode 3 skutkovej vety sa uvedeného protiprávneho konania mal mladistvý žalovaný v 1. rade dopustiť tak, že 4. septembra 2006 vnikol neoprávnene spolu s maloletým žalovaným v 3. rade (T. H., t. j. sťažovateľ v 1. rade, pozn.) do bytu žalobcu za pomoci kľúča, ktorý si neoprávnene zadovážil od dcéry žalobcu, a z kovovej pokladničky mu odsudzil „*najmenej 90 000 Sk*“, zatiaľ čo maloletý žalovaný v 5. rade (P. T., t. j. sťažovateľ v 3. rade, pozn.) čakal na ulici pred vchodom do bytového domu a dával pozor. Ostatných dvoch skutkov opísaných v bodoch 1 a 2 skutkovej vety označeného trestného rozsudku sa mladistvý žalovaný v 1. rade mal dopustiť v súčinnosti s maloletým S. F. (skutok opísaný v bode 1 skutkovej vety, pri ktorom žalobcovi odcudzili z bytu sumu 170 000 Sk, pozn.) a s mladistvým D. K., maloletým E. T. a maloletým F. P. (skutok opísaný v bode 2 skutkovej vety, pri ktorom žalobcovi odcudzili z bytu sumu 200 000 Sk, pozn.).

Okresný súd napádaným rozsudkom č. k. 1 C 108/08-37 z 19. mája 2010 o žalobe žalobcu smerujúcej proti žalovanému v 1. a 2. rade (t. j. proti odsúdenému mladistvému M. V. a jeho zákonnému zástupcovi, pozn.), ako aj proti žalovanému v 3. rade (t. j. sťažovateľ v 1. rade, pozn.), proti žalovanej vo 4. rade (t. j. sťažovateľka v 2. rade, zákonná zástupkyňa sťažovateľa v 1. rade, pozn.), proti žalovanému v 5. rade (t. j. sťažovateľ v 3. rade, pozn.) a napokon aj proti žalovanej v 6. rade (t. j. sťažovateľka vo 4. rade, zákonná zástupkyňa sťažovateľa v 3. rade, pozn.) rozhodol tak, že tejto žalobe vyhovel a žalovaným v 1. a 2. rade, ako aj sťažovateľom (t. j. žalovaným v 3. – 6. rade, pozn.) uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu a tiež trovy konania.

Na základe odvolania sťažovateľov (t. j. žalovaných v 3. – 6. rade, pozn.) krajský súd napádaným rozsudkom sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 označený rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

Námietky sťažovateľov proti označeným rozhodnutiam tak okresného súdu, ako aj krajského súdu uplatnené v sťažnosti podanej ústavnému súdu možno sumarizovať do štyroch skupín. Sťažovatelia v prvom rade namietajú, že (1) okresný súd si voči nim

nesplnil poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, keď ich nepoučil, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie s upozornením, že na neskôr predložené alebo označené dôkazy sa nebude prihliadať, pričom toto pochybenie okresného súdu podľa sťažovateľov nenapravil ani krajský súd. Okrem tohto sťažovateľa namietajú, že (2) ani jeden z napádaných súdov nezohľadnil pri svojom rozhodovaní skutočnosť, že sťažovatelia v 1. a 3. rade, resp. ich zákonné zástupkyne (t. j. sťažovateľky v 2. a vo 4. rade) vrátili na nich pripadajúcu časť sumy, ktorú získali na úkor žalobcu v súvislosti s protiprávnou činnosťou opísanou v bode 3 skutkovej vety trestného rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 4/07 z 9. novembra 2007, na podklade ktorého si žalobca nárok na náhradu škody v skúmanom konaní uplatňoval, pričom o tejto skutočnosti majú existovať aj hodnoverné dôkazy (napr. potvrdenie o zaistení veci spísané príslušným obvodným oddelením Policajného zboru a pod., pozn.) vyplývajúce z trestného spisu, ktoré však súdy bez odôvodnenia nevykonali. V tejto súvislosti sťažovatelia tiež považujú za arbitrárne závery tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktoré bez ďalšieho uzavreli, že predmetná suma vrátená sťažovateľmi na políciu „*sa netýka nároku žalobcu uplatnenom v tomto konaní*“, a preto bola započítaná k dobru pri uplatnení si nároku žalobcu v inom civilnom konaní, ktorý si mal tiež uplatniť na podklade už označeného trestného rozsudku. Sťažovatelia však poukazujú na to, že oni neboli účastní pri spáchaní všetkých troch skutkov popísaných v skutkovej vete označeného trestného rozsudku, pri ktorých boli tiež odcudzené žalobcovi peňažné prostriedky, takže nimi vrátené sumy odcudzené žalobcovi ani nemohli byť započítané k dobru v prípade iných skutkov, s ktorými sťažovatelia nemali nič spoločné. Okrem toho sťažovatelia namietajú aj to, že (3) obidva súdy vec nesprávne právne posúdili, pretože podľa ich názoru v danej veci nie je daná na strane sťažovateľov solidárna zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobcovi, keďže aj z vykonaného dokazovania (napr. z výpovedí svedkov, pozn.) malo vyplynúť, že sťažovatelia v 1. a 3. rade dostali z ich protiprávnej činnosti presne určiteľné sumy (po 20 000 Sk). V tejto súvislosti sťažovatelia tiež poukazujú na to, že súdy mali konanie voči sťažovateľkám v 2. a vo 4. rade zastaviť, keďže sťažovatelia v 1. a 3. rade sú už plnoletí. Napokon poslednou námietkou sťažovateľov bolo, že (4) ani okresný súd a ani krajský súd pri rozhodovaní o zodpovednosti sťažovateľov za škodu vzniknutú žalobcovi nezohľadnili podiel samotného žalobcu na tejto škode, ktorý nemal riadne zabezpečené finančné prostriedky pred ich

odcudzením a za pomoci dcéry ktorého malo k protiprávnej činnosti žalovaného v 1. rade a sťažovateľov v 1. a 3. rade dôjsť.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

«Sťažovatelia v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa dňa 02. 07. 2010 namietali okrem nesprávneho právneho posúdenia veci aj to, že konanie súdu prvého stupňa trpí tou vadou, že nezohľadnil, a pravdepodobne ani nepoznačil do zápisnice o pojednávaní skutočnosti tvrdené sťažovateľmi, že peniaze pochádzajúce z krádeže boli sťažovateľmi vrátené buď úplne alebo sčasti. Mám za to, že postup súdu prvého stupňa, ktorým nevykonal označené dôkazy, viedol k tomu, že neúplne zistil skutkový stav, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu, a teda konanie súdu prvého stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), resp. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.).

Rovnako mám za to, že aj postup odvolacieho súdu, ktorým nevykonal označené dôkazy, viedol k tomu, že neúplne zistil skutkový stav, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu, a teda konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Okrem uvedeného mám za to, že v odvolacom konaní neboli splnené podmienky na rozhodnutie veci bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a vzhľadom na okolnosti prípadu bolo potrebné doplniť vykonané dokazovanie (§ 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), keďže odvolací súd si výsluchom žalovanej v 4/ rade a žalovanej v 6/ rade mal overiť, či peniaze, ktoré vrátili žalobcovi, sa týkali konania na súde prvého stupňa č. 1 C/108/2008 alebo iného konania, keďže dokumentácia konania na súde prvého stupňa nedáva jednoznačný a nespochybniteľný dôkaz o tom, že suma 31 790 Sk, ktorú žalovaní v 3/ a 5/ rade spolu vrátili, sa netýka predmetného konania, najmä keď z trestného spisu č. 3 T 4/2007 vyplýva, že žalovaný v 3/ rade a žalovaný v 5/ rade boli účastní krádeže so žalovaným 1/ len jedenkrát, teda vrátená suma peňazí sa nemôže týkať iného konania. ...

Na šiestej strane rozsudku (3 T 4/2007-372) sa rovnako uvádza, že „... Až tretikrát bol (M. V.) v byte spoločne s T. H., P. T. Celkom bol v byte trikrát.“. Z toho vyplýva, že žalovaná v 6/ rade nemohla vrátiť peniaze týkajúce sa inej krádeže, keďže žalovaný v 5/ rade bol so žalovaným v 1/ účastný krádeže len jedenkrát, pričom to isté platí pre

žalovaného v 3/ rade. V tomto smere vyhodnotenia dôkazov, resp. ich nevykonania, súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd pochybili, pretože skutočnosť vrátenia peňazí v celkovej výške 31 790 Sk žalovanými v 3/ až 6/ rade nezohľadnili. ...

Ďalej mám za to (z dôvodu právnej opatrnosti), že konanie súdu prvého stupňa č. 1 C 108/2008 porušilo základné právo sťažovateľov domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), a to tým, že trpí vadou, že nepoučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a ktorá viedla k tomu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu, a teda konanie súdu prvého stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). ...

K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uvádzam nasledovné okolnosti. Mám za to, že nie je daná solidárna zodpovednosť žalovaných v 3/ a 5/ rade, keďže z trestného spisu č. k. 3 T 4/2007 jednoznačne vyplýva pomer, akým boli rozdelené ukradnuté peniaze, a teda nemožno v uvedenom prípade založiť spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť žalovaných v 3/ až 6/ rade a vidím v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ako aj v rozhodnutí odvolacieho súdu nesprávne právne posúdenie veci, keďže ani súd prvého stupňa, ani odvolací súd vôbec nezohľadnili okolnosť miery účasti žalovaných v 3/ a 5/ rade na spôsobení škody v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „v odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody.“ Rovnako mám za to, že nie je daná solidárna zodpovednosť žalovanej v 4/ rade a žalovanej v 6/ rade vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaní v 3/ a 5/ rade už dosiahli plnoletosť a sú zodpovední sami za seba a už za nich nekonajú, a teda ani nezodpovedajú ich zákonní zástupcovia, ktorými sú žalovaná v 4/ rade a žalovaná v 6/ rade. V tomto smere odvolací súd svojím rozhodnutím č. k. 2 Co 152/2013-133 zo dňa 18. 04. 2013 nesprávne právne posúdil vec, pretože mal zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa tak, že voči žalovanej v 4/ rade a žalovanej v 6/ rade mal konanie zastaviť, čím opäť porušili základné právo sťažovateľov domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR). ...

... podanie žaloby na spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť voči žalovaným v 3/ až 6/ rade nemá svoje opodstatnenie. Z citovaného trestného konania vyplýva jednoznačný záver o tom, akú sumu peňazí v rámci ich rozdeľovania po krádeži dostal žalovaný v 3/ rade a žalovaný v 5/ rade, a síce obaja dostali po 20 000 Sk. Z toho vyplýva, že žalobca nebol

oprávnený uplatniť si súdnou cestou od žalovaných v 3/ až 6/ rade spoločne a nerozdielne sumu vo výške 90 000 Sk, ale si mal súdnou cestou uplatniť od žalovaných v 5/ a 6/ rade sumu 8 210 Sk (20 000 - 5 000 - 6 790), a od žalovaných v 3/ a 4/ rade si nemal žiadať nič, pretože škoda vo výške 20 000 Sk mu bola nahradená. Podanie žaloby spis. zn. I C 108/2008 je o to viac neopodstatnené, keďže žalobca sám v úvodnej časti žaloby uvádza, že „Potom si všetci traja odporcovia odcudzenú finančnú hotovosť medzi sebou rozdelili.“ ...

Zavinenie aj poškodeného (žalobcu) vidím predovšetkým v tom, že zanedbal prevenčnú povinnosť predchádzať škodám, keď ani len neuzamkol pokladničku, v ktorej mal uložené peniaze a nechal ju otvorenú a voľne dostupnú. Žalobca taktiež zanedbal dohľad nad svojou maloletou dcérou, ktorá výrazným spôsobom napomohla žalovanému v 1/ rade v jeho trestnej činnosti, keď mu odovzdala pravý kľúč od dverí do bytu. V tejto súvislosti si dovoľujem vysloviť názor, že aj dcéra žalobcu bola spoluzodpovedná za spôsobenú škodu, pretože nebyť skutočnosti, že odovzdala žalovanému kľúč od pokladničky, tento by nikdy nebol peniaze odcudzil. Súd prvého stupňa, ani odvolací súd ani len nevykonali výsluch tejto žalobcovej dcéry, aby si overili skutkový stav!! Výsluchmi dcéry žalobcu a žalovaného v 1/, 3/ a 5/ rade v rámci občianskoprávneho konania o náhradu škody, by súd prvého stupňa a rovnako odvolací súd zistili viac informácií o zavinení a motívoch ich konania, čo by malo podstatný vplyv na zodpovednosť za škodu. Toto považujem za takú vadu konania na súde prvého stupňa, ako aj konania na odvolacom súde, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže súd prvého stupňa, ani odvolací súd nerozhodol o tom, že tieto dôkazy nevykoná, čím došlo jednoznačne k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.»

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„a) Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, č. k. I C 108/2008-37 zo dňa 19. mája 2010, a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2 Co 152/2013-133 zo dňa 18. 04. 2013, bolo porušené.

b) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, č. k. I C 108/2008-37 zo dňa 19. mája 2010, a rozsudok Krajského súdu v Košiciach,

č. k. 2 Co 152/2013-133 zo dňa 18. 04. 2013 a vracia vec Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie. ...

d) Sťažovateľom sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 €, ktoré sú Okresný súd Spišská Nová Ves a Krajský súd v Košiciach spoločne a nerozdielne povinní uhradiť sťažovateľom a to v lehote do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov.

e) Okresný súd Spišská Nová Ves a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 583,12 €, a to v lehote do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov. “

V rámci petitu sťažnosti v bode c) sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „rozhodol o dočasnom opatrení a odkladá vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č. k. 1 C 108/2008-37 zo dňa 19. mája 2010“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010

V súvislosti s napádaným rozsudkom okresného súdu ústavný súd v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľmi označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd ich sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa ústavného súdu sťažovatelia mali možnosť domáhať sa preskúmania napádaného rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010, a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré napokon, tak ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti, aj účinne využili. Na základe sťažovateľmi podaného odvolania sa krajský súd ako súd odvolací v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 152/2013 musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiu okresného súdu, aké sťažovatelia proti tomuto rozhodnutiu uvádzajú aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre

nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013

Pokiaľ ide o napádaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť sťažovateľov splňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 zákona o ústavnom súde, a pretože nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie v tejto časti, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd rozhoduje o jej prijatí len vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa ňou namieta. Rozhodovanie o tej časti návrhu, ktorou sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd zrušil napádané rozhodnutia a aby im priznal primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov právneho zastúpenia, nie je rozhodovaním o základnom práve alebo slobode. Z tohto dôvodu ústavný súd v rámci predbežného prerokovania o takýchto otázkach ešte nerozhodoval (I. ÚS 50/01).

3. K návrhu na dočasné opatrenie

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia,

opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

V danom prípade ústavný súd s prihliadnutím na to, že nárok žalobcu na náhradu škody ako taký nebude ohrozený, ako aj s ohľadom na verejný záujem na zákonom rozhodovaní o náhrade škody rozhodol o odklade vykonateľnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013